

Mireia Calafell – *Pistes*

Sempre s'estima igual però diferent, em deies.
I ara entre el cafè i jo provem d'endevinar
si ens condemnava allò que era igual
o bé la diferència és la culpable.
L'amargor com una pista em porta a tu,
que ets a la cuina i amb la cullera dissols
el sucre que ja no em despertarà.
Del teu gest no es desprèn una resposta,
tan sols l'indici d'una pèrdua. Fixa't:
Jo no tinc ales perquè els omòplats
tornen a ser omòplats si tu no els mires.
I tu que no tens esma per volar.
De tan a prop del terra, ja no caurem.
I estimar és caure.

Del llibre *Costures* (Barcelona: Viena, 2009)